

LBRIS

We know
books
Oliver Wnuk

Huhu Huhurez și corbul cel ciudat

Ilustrații de Matthias Derenbach

Traducere din limba germană
de Teodora Tănase

Booklet
fiction

2025

Capitolul unu

Ce mai e și asta? Pia Picior-Lung, păianjenul care își întinde pânza pe al doilea stejar din dreapta, de la marginea pădurii, n-a mai văzut niciodată o astfel de pasăre. Are penajul viu colorat și scoate țipete ascuțite.

Pia se sperie așa de tare, încât mai că-și țese firele greșit.

Ceea ce păianjenilor nu li se întâmplă niciodată. Fiindcă toți își țes întotdeauna pânza urmând același model. Însă acest țipăt straniu și asurzitor o zăpăcește de tot.

Inevitabil, îi vine în minte poezia pe care a învățat-o pe vremea când era doar un pui de păianjen:

„Când dușmanul e pe-aproape
Clatină pânza cât se poate.
Vrăjmașul greu te va zări,
Și va pleca cât ai clipi.“

Pia începe să-și clatine hotărâtă pânza.
Nu are de unde să știe că silueta de pe cer
nu are nici cea mai mică intenție de a-i face
vreun rău.

Tocmai când scoate din apă un băț micuț,
cu gândul să-l folosească pentru a-și consolida
falnicul dig, castorul Bartolomeu aude și el
țipătul. De mirare, se îneacă și izbucnește
într-o tuse înfiorătoare.

LBRIS

We know
books

— Măiculișă, și-o mai fi fost și așa? bâiguie el cu mustățile ciulite.

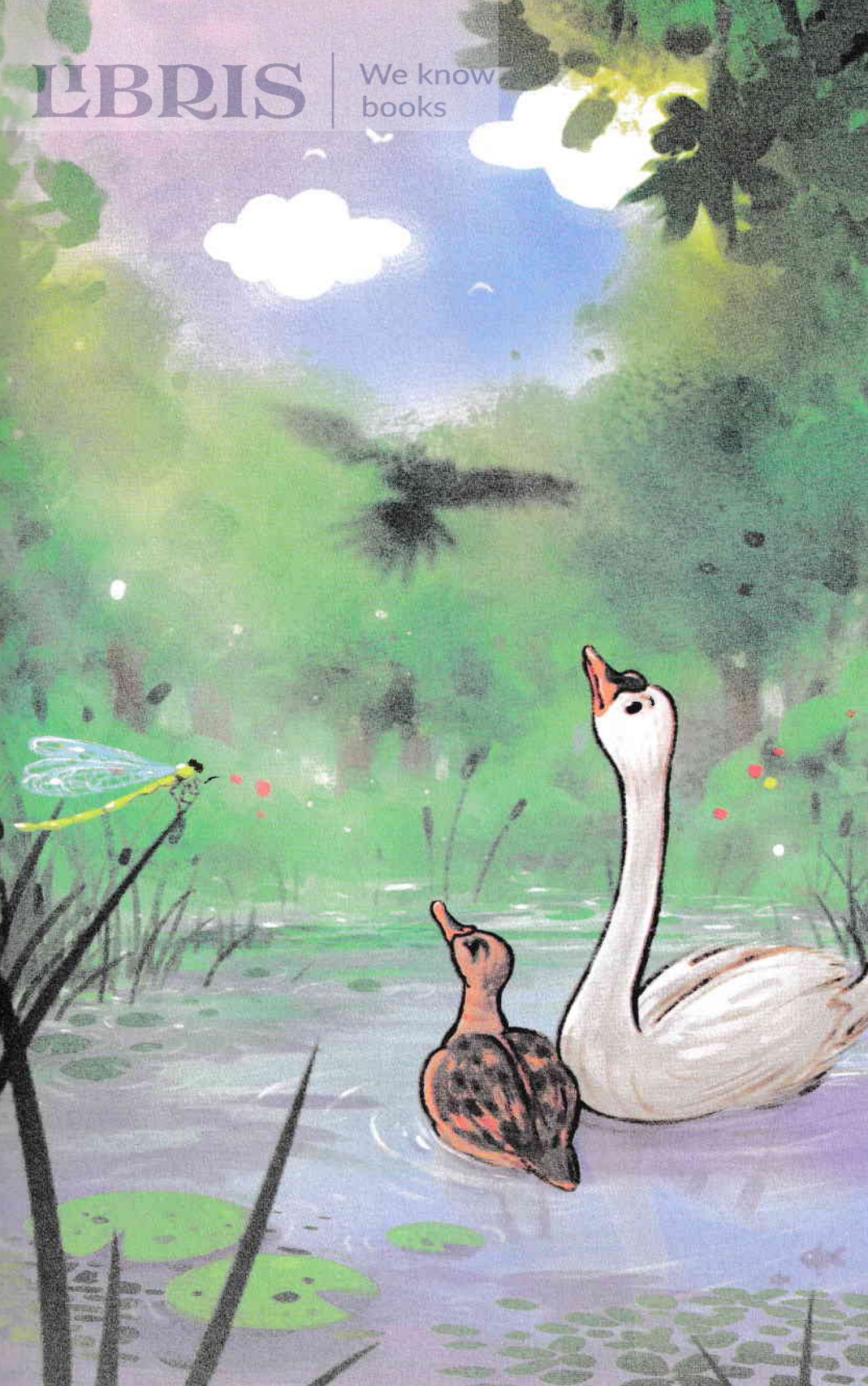
Iar în cazul în care te întrebi de ce Bartolomeu vorbește așa, află că, anul trecut, castorul și-a spart cei doi dinți din față într-o bucată de lemn foarte tare. Însă de fapt nu era lemn, ci o bucată de metal. Animalele pădurii se abțin de la orice comentariu, fiindcă lui Bartolomeu nu-i place să vorbească despre ce i s-a întâmplat.

Umbra lată a păsării străbate micul iaz din pădure, lăsându-i până și pe doamna Măcăială și domnul Lebădoi fără cuvinte. Iar cei care-i cunosc știu bine că asta nu se întâmplă prea des. Își răsucesc capetele, iar domnul Lebădoi, până și gâtul, însă nici ei nu știu ce fel de animal scoate acele țipete sfâșietoare.

— Ați auzit și dumneavoastră, domnule Lebădoi? întrebă doamna Măcăială.

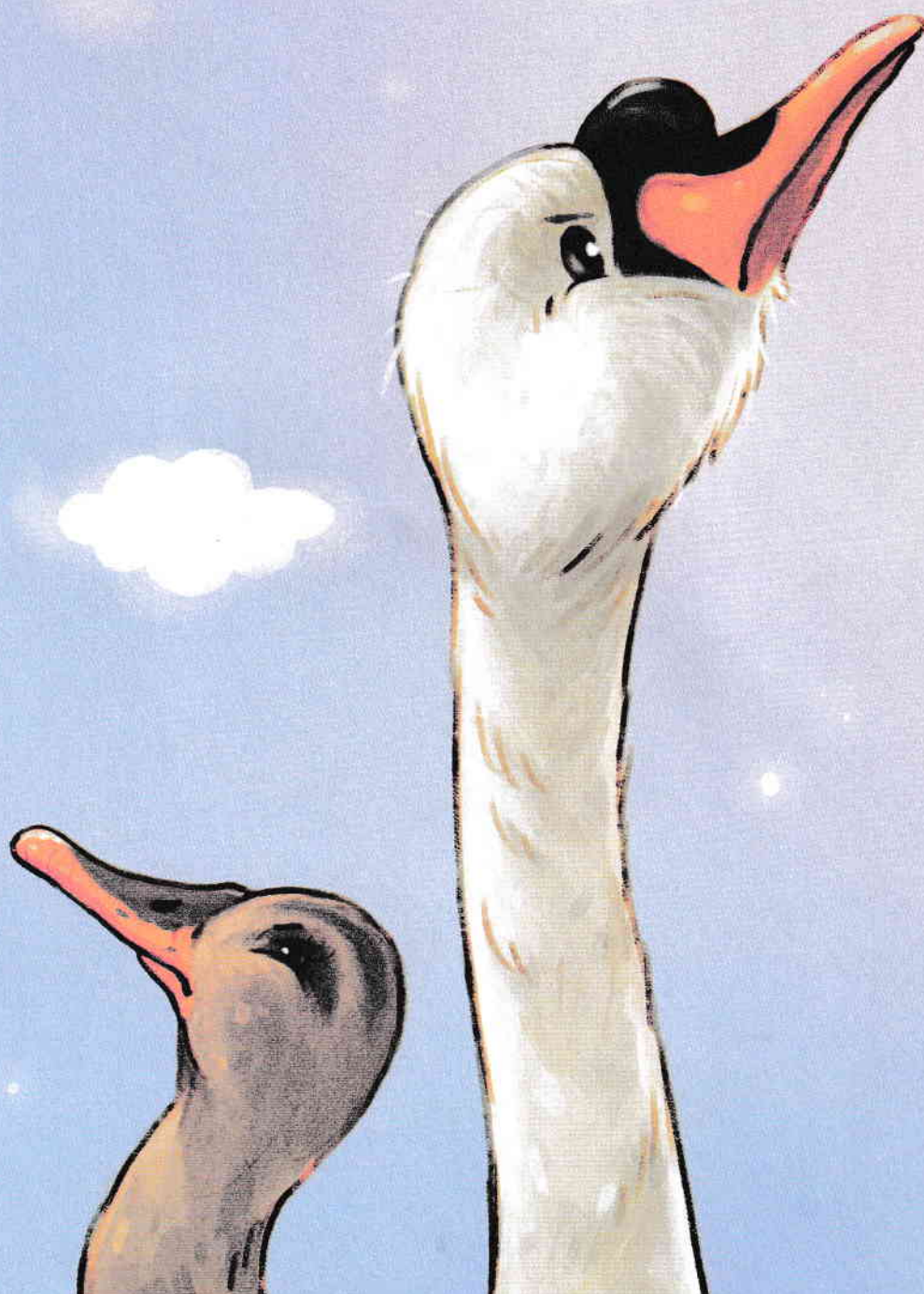
LIBRIS

We know
books

LBRIS

We know
books

— Desigur, stimată doamnă. Ba chiar mi s-a părut că cerul s-a întunecat preț de o clipă, răspunde domnul Lebădoi.

— Bizar, bizar, nu-i așa, domnule Lebădoi? spune doamna Măcăială, scuturând agitată din coadă.

— Da, da, doamnă Măcăială. Și dumneavoastră ați văzut ceva roșu? întrebă domnul Lebădoi.

— Ce roșu? Nu! Roșu? Sunteți sigur? întrebă rața pe un ton agitat.

— Da, roșu. Sunt sigur. Sau să fi fost oare albastru?

Domnul Lebădoi clatină din cap, încercând să-și amintească.

— Și-acum ce? Și-acum ce? măcăne doamna Măcăială, scrutând cerul.

Însă, oricât de mult și-ar înălța botul în aer, pe cer nu se mai zărește nimic în afară de soarele blând al dimineții și de câțiva nori albi.